

NOVÝ ROMÁN AUTORKY STRHUJÚCEHO TRILERU

DIEVČA VO VLAKU

TOP
Krimi

DO VODY

PAULA
HAWKINS

VYHÝBAJTE SA TICHÝM VODÁM.
NEVIETE, ČO SKRÝVAJÚ.

DO VODY

Paula Hawkins

DO VODY

Z angličtiny preložil Otto Havrila

sloart

Copyright © Paula Hawkins Ltd. 2017
Extract taken from *The Numbers Game*, *Dear Boy* © Emily
Berry and reprinted by permission of Faber & Faber
Excerpt from *Hallucinations* by Oliver Sacks.
Copyright © 2012, Oliver Sacks, used by permission
of The Wylie Agency (UK) Limited
Lyrics from *Down by the Water* by PJ Harvey reproduced
by kind permission of Hot Head Music Ltd. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2017
Translation © Otto Havrila 2017
Cover by Richard Ogle/TW
Cover photographs © Getty Images

ISBN 978-80-556-2746-5

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými,
ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného
a ani budúceho informačného systému a podobne, bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Všetkým nepohodlným

Prešla som si tým veľmi mladá.

Niektoré veci treba pustiť z hlavy,
iné nie. Ktoré?
Názory sa líšia.

Emily Berry: *Lotéria*

Dnes už vieme, že spomienky nie sú pevne
a nehybne uložené ako Proustove poháre
so zaváraninami v komore, ale sa menia,
strácajú, znovu sa objavujú a zatrieďujú
zakaždým, keď sa nám vybavajú.

Oliver Sacks: *Halucinácie*

Hlbočina utopencov

Libby

„Ešte raz! Ešte raz!“

*Muži ju znova spútajú. Tentoraz inak – palec na ľavej ruke s palcom na pravej nohe, palec na pravej ruke s palcom na ľavej nohe. Okolo pása jej uviažu povraz, tentoraz preto, lebo ju od-
vlečú do vody.*

*„Prosím vás!“ začne prosíkať, lebo nevie, či znesie tú temno-
tu a chlad. Chce sa vrátiť domov, hoci domov už neexistuje, chce
sa vrátiť do čias, keď sedávali s tetou pri kozube a rozprávali sa.
Chce zase ležať vo svojej posteli v chalupe, chce byť znovu malá,
cítiť dym a príjemné teplo tetinho tela.*

„Prosím vás!“

*Ponorí sa. Keď ju druhýkrát vytiahnu, pery má sinavé, ne-
dýcha.*

PRVÁ ČASŤ

2015

Jules

Chcela si mi niečo povedať, však? Čo si sa mi snažila povedať? Už dávno sme spolu nehovorili. Nevedela som sa sústrediť, myslela som na kadečo iné, nepočúvala som, stratila som niť. Ale teraz som ti k dispozícii. Len mám taký pocit, že mi uniklo čosi dosť dôležité.

Keď mi to prišli povedať, nahnevalo ma to. Spočiatku sa mi uľavilo, lebo keď človek hľadá lístok na vlak, zberá sa do práce a vo dverách narazí na policajtov, bojí sa najhoršieho. Bála som sa o ľudí, na ktorých mi záleží – o priateľov, o kolegov v práci. Tí dvaja policajti však povedali, že nejde o nich, ale o teba. Preto sa mi najprv uľavilo, ale iba na chvíľku, lebo potom mi povedali, čo sa stalo, čo si urobila, povedali mi, že ťa našli v rieke, a vtedy som sa nahnevala. Nahnevala a vylakala.

Premýšľala som, čo ti poviem, keď tam prídem, vedela som, že si to urobila preto, aby si ma rozčúľila, nahnevala, vydesila a rozvrátila mi život. Aby si upútala moju pozornosť a dostala ma tam, kde si ma chcela mať. Máš, čo si chcela, Nel, podarilo sa ti to. Musím teraz robiť to, čo sa mi nikdy nežiadalo, musím sa starať o tvoju dcéru a upratať neporiadok, čo po tebe zostal.

PONDELOK 10. AUGUSTA

Josh

Čosi ma zobudilo. Vstal som z postele, išiel som na záchod a všimol som si, že dvere na rodičovskej spálni sú otvorené. Nazrel som dnu. Mama nebola v posteli. Ocko chrápal ako vždy. Budík ukazoval 4:08. Myslel som, že zišla dolu. Nespáva dobre. Ani ocko teraz dobre nespáva, ale berie také silné lieky, že sa neprebudí, ani keď stojíte pri posteli a kričíte mu do ucha.

Potichu som zišiel dolu, lebo mama zvyčajne zapne televízor, pozerá nudné reklamy na stroje, čo pomáhajú človeku schudnúť, čistia dlážku alebo rozličným spôsobom krájajú zeleninu, a potom zaspí. No televízor bol vypnutý a mama nesedela na pohovke, takže asi išla von.

Párkrát to už urobila, aspoň pokiaľ viem. Nemôžem jej byť stále v päťach. Prvýkrát mi povedala, že sa ide iba prejsť, prečistiť si hlavu, no keď som sa na druhý deň ráno prebudil, bola preč, a keď som pozrel z okna, auto nestálo tam, kde zvyčajne stáva.

Asi šla k rieke alebo na Katin hrob. Sám tam občas chodievam, aj keď nie uprostred noci. Bojím sa tam chodiť potme, navyše presne to isté urobila aj Katie – vstala uprostred noci, išla k rieke a viac sa nevrátila. Ale chápem, prečo to mama robí. Vtedy je Katie bližšie, bližšie, ako keď vysedá-

va v jej izbe. Viem to, lebo Katina izba je vedľa mojej a počujem, ako tam mama plače.

Sadol som si a čakal som na ňu, ale asi som zaspal, lebo keď som začul, ako sa otvárajú dvere, vonku už bolo svetlo a hodiny na kozubovej rímse ukazovali štvrt na osem. Počul som, ako mama zavrela dvere a náhlila sa po schodoch nahor.

Išiel som za ňou. Stál som pred spálňou a díval sa cez poodchýlené dvere dnu. Klačala pri posteli na ockovej strane, v tvári červená. Celá zadychčaná hovorila: „Alec, zobuď sa. Zobuď sa!“ Mykala ním. „Nel Abbottová je mŕtva. Našli ju v rieke. Skočila z útesu.“

Nespomínam si, že by som niečo povedal, no mama ma zrejme začula, lebo na mňa pozrela, a postavila sa.

„Ach, Josh,“ podišla ku mne. „Ach, Josh!“ Po tvári jej tiekli slzy. Tuho ma stisla. Keď som sa od nej odtiahol, ešte plakala, no aj sa usmievala. „Ach, môj zlatý!“

Ocko sa posadil na posteli, pretrel si oči. Trvalo mu celú večnosť, kým sa celkom prebudil.

„Nechápem. Kedy... V noci? Odkiaľ to vieš?“

„Šla som po mlieko,“ odvetila. „Všetci o tom hovorili... v obchode. Našli ju dnes ráno.“ Sadla si na posteľ a znovu sa rozplakala. Ocko ju objal, no s čudným výrazom v tvári sa díval na mňa.

„Kde si bola?“ spýtal som sa jej.

„V obchode, Josh. Teraz som to povedala.“

Klameš, chcel som povedať. Bola si preč niekoľko hodín, nebola si len po mlieko. Chcel som to povedať, no nemohol som, lebo rodičia sedeli na posteli, hľadeli na seba a vyzerali šťastní.

UTOROK 11. AUGUSTA

Jules

Pamätám sa. Vankúše navršené na zadnom sedadle karavanu ako hranica, val medzi mojím a твоjím územím, cesta do Beckfordu na leto, ty celá nervózna a vzrušená, nemohla si sa dočkať, kedy tam už budeme, zato mne bolo tak zle, až som ozelenela a len-len som sa nepovracala.

Nielenže som sa na to pamätala, priam som to cítila. Aj dnes mi bolo tak zle, keď som sa ako starena hrbila za volantom, išla som rýchlo, zákruty som vyberala stredom cesty, na brzdy som šliapala rázne, a keď som zbadala auto oproti, mykalo mi rukami. Znovu som mala ten pocit... ten pocit, ktorý mávam, keď vidím bielu dodávku rútiacu sa oproti mne v úzkej uličke a hlavou mi preblesne: *Skrútnem volant, urobím to, vojdem jej priamo do cesty*, nie preto, lebo to chcem urobiť, ale preto, lebo musím. Akoby ma v poslednej chvíli opustila slobodná vôľa. Taký pocit má človek, keď stojí na kraji útesu alebo nástupišta – akoby ho išla postrčiť dáka neviditeľná ruka. Čo keby... Čo keby som urobila krôčik dopredu? Čo keby som skrútila volant?

(Koniec koncov my dve nie sme až také rozdielne.)

Zarazilo ma, ako dobre sa na to pamätám. Až priveľmi dobre. Prečo sa tak presne pamätám ma to, čo sa mi stalo osemročnej, a nemôžem si spomenúť, či som s kolegami hovorila o tom, že stretnutie s nejakým klientom od-

ložíme na budúci týždeň? Nemôžem si spomenúť na to, na čo si chcem spomenúť, a ustavične sa mi vybavuje niečo, na čo sa snažím zabudnúť. Približovala som sa k Beckfordu a bolo to čoraz zrejmejšie, spomienky zo mňa vyletúvali ako vrabce z kríkov, rýchle, nepolapiteľné.

Neuveriteľne bujná zeleň, jasná, ostrá žltá útesovca rastúceho na kopci mi prenikla do mozgu a vyvolala záplavu spomienok: ako som štvor- či päťročná kričala a výskala od radosti, keď ma otec niesol do vody, ako si skákala zo skaly do rieky a zakaždým si vyliezla vyššie. Pikniky na piesčitom brehu pri hlbocine, chuť opaľovacieho krému na jazyku, chytanie tučných hnedých rýb v pomalej kalnej vode poníže Mill House. Ako si sa vrátila domov so skrvavenou nohou, lebo pri skoku si zle odhadla vzdialenosť, a keď ti otec čistil ranu, zahryzla si do utierky, lebo si nechcela plakať. Predo mnou si nechcela plakať. Ako mama v svetlomodrých letných šatách, bosá – má hnedé, hrdzavohnedé chodidlá – chystá v kuchyni na raňajky ovsenú kašu. Ako otec sedí na brehu rieky a kreslí. Ako si sa neskôr, keď sme boli staršie, jedného večera potajomky, len v bikinách, džínsových kraťasoch a tričku vyparila za chlapcom. Nie za hocikáým chlapcom, ale za *tým chlapcom*. Ako mama, už chudšia a krehkejšia, spala v obývačke v kresle a otec sa vybral na dlhú prechádzku s vikárovou baculatou bledou manželkou v širokom klobúku. Pamätám sa, ako chalani hrali pri rieke futbal. Do vody šľahalo horúce slnko a všetky oči hľadeli na mňa; žmurkala som, aby som sa nerozplakala, po stehnách mi tiekla krv, v ušiach mi zvonil smiech. Dodnes ho počujem. A šum vody.

V pohrúžení do myšlienok som si ani neuvedomila, že som na mieste. Ocitla som sa v centre mestečka a udialo sa to tak náhle, akoby som zavrela oči, preniesla sa ta a zistila to až vo chvíli, keď som pomaly šoférovala úzkymi uličkami lemovanými terénnymi autami. Na okraji zorného poľa sa ako šmuha mihal ružový kameň, viezla som sa, teraz už opatrnejšie, ku kostolu, k starému mostu. Nespúšťala som

zrak z asfaltky pred sebou, snažila som sa nedívať na stromy a rieku. Veľmi sa mi to však nedarilo.

Zastavila som na krajnici a vypla motor. Zdvihla som zrak. Stromy a kamenné schody, zelené od machu a zradné po daždi. Naskočili mi zimomriavky. A s nimi spomienky: studený dážď dopadajúci na asfalt, blikajúce modré svetlá, akoby súperiace s bleskami, kto lepšie osvetlí rieku a oblohu, para pred ústami, tváre zachvátené panikou, malý chlapec, roztrasený, biely ako krieda. Po schodoch na cestu ho viedla policajtká. Držala ho za ruku a s vytreštenými očami na kohosi volala. Priam cítim, čo som cítila v tú noc: hrôzu, fascináciu. Stále mi znejú v hlave tvoje slová: *Aké by to bolo? Vieš si to predstaviť? Dívať sa, ako ti zomiera matka?*

Odvrátila som zrak. Naštartovala som, vrátila som sa na cestu a prešla cez most, kde sa ulička zatáča. Pohľadom som hľadala odbočku. Prvá vľavo? Nie, nie prvá, druhá. Tam bol, Mill House, starý hnedý kamenný dom. Po chrbte mi prešli zimomriavky, rozbúchalo sa mi srdce. Prešla som autom cez otvorenú bránu a zamierila na príjazdovú cestu.

Stál tam akýsi muž a díval sa na telefón. Policajť v uniforme. Rázne vykročil k autu. Stiahla som okno.

„Som Jules,“ povedala som. „Jules Abbotová. Som jej... sestra.“

„Aha,“ prikývol v rozpakoch. „Áno, pravdaže. Pozrite,“ obzrel sa na dom, „momentálne tam nik nie je. To dievča... vaša neter... je vonku. Nevieam presne kde...“ Vytiahol spoza opaska vysielacku.

Vystúpila som z auta. „Môžem ísť do domu?“ spýtala som sa. Dívala som sa na otvorené okno v tvojej bývalej izbe. Stále ťa vidím, ako sedíš na parapete a hompálaš nohami. Až sa mi z toho krúti hlava!

Policajť pôsobil nervózne. Odvrátil sa, potichu čosi povedal do vysielacky a zase sa obrátil ku mne. „Áno, môžete ísť dnu.“

Naverímboha som vykročila po schodoch, no počula som rieku a cítila zem, zem v tieni domu, pod stromami,

na miestach nedotknutých slnkom, kyslý pach hnijúceho lístia, a tá vôňa ma unášala do minulosti.

Otvorila som vchodové dvere, takmer som čakala, že z kuchyne začujem matkin hlas. Vedela som, že musím strčiť do dverí, šúchali sa o dlážku. Vošla som do chodby a zavrela za sebou dvere. Oči si privykali na prítomie, v náhlom chlade mi naskočili zimomriavky.

V kuchyni pri okne stál dubový stôl. Ten istý? Vyzeral podobný, no nemohol to byť on, lebo dom odvtedy prešiel rukami mnohých vlastníkov. Keby som podeň vliezla a pohľadala zárezy, čo sme tam vyrezali my dve, vedela by som to naisto, no už pri tej predstave sa mi zrýchlil tep.

Pamätám sa, ako naň ráno svietilo slnko, a ak človek sedel na ľavej strane oproti sporáku, videl na starý most, dokonale zarámovaný v okne. Aký krásny výhľad! nadchýnali sa všetci, ale nikdy sa vlastne poriadne nepozreli. Nikdy neotvorili okno a nevyklonili sa, nikdy sa nedívali na zastavené hnijúce koleso, nikdy nesledovali hru slnečného svetla na hladine, nikdy nevideli, aká je rieka v skutočnosti, zelenkavočierna, plná živých a zomierajúcich tvorov.

Z kuchyne som vošla do chodby a popri schodoch ďalej do domu. Natrafila som naň tak náhle, že ma priam ohúrilo to obrovské okno vpredu, obrátené k rieke – akoby *do* rieky, ak ho otvoríte, vovalí sa dnu voda, zdalo sa vám.

Pamätám sa. Tie letá, keď sme sedeli s mamou na lavici pri okne, opreté o vankúše, s vyloženými nohami, takmer sme sa dotýkali palcami, s knižkami na kolenách. Niekde tam bol aj tanier s koláčikmi, ale nikdy sa ich nedotkla.

Nemohla som sa na to dívať, trhalo mi srdce, v akom žalosťnom stave je dom.

Omietka zoškrabaná na tehlu a zariadenie, to si bola ty: orientálne koberce, ťažký ebenový nábytok, mohutné pohovky, kožené kreslá, veľa, veľa sviečok. A všade dôkazy tvojej posadnutosti: veľké zarámované reprodukcie, Millaisova *Ofélia*, krásna, tichá, s otvorenými očami a ústami, v ruke kytica. Blakova *Hekaté*, Goyov *Sabat čarodejník* a *Pes*.

Ten neznášam, to úbohé zviera sa snaží udržať hlavu nad stúpajúcou vodou.

Ozvalo sa drnčanie telefónu, akoby vychádzalo spod domu. Vykročila som za zvukom cez obývačku a potom dolu schodmi – tuším tam bola kedysi komora zaprataná haraburdami. Raz ju zaplavilo a všetko, čo ostalo, zaneslo bahno, akoby sa dom stal súčasťou rieky.

Vošla som do miestnosti, z ktorej si si urobila ateliér. Plno fotografickej výbavy, pozadia, lampy, lightboxy, papiere, knihy, šanóny a registračky. Tlačiareň. A, pravdaže, fotografie. Tvoje fotografie pokrývali každú plôšku. Nevycvičenému oku by sa zdalo, že si posadnutá mostmi: Golden Gate, most cez rieku Jang-c'ťiang v Nanjigu, Viadukt princa Edwarda. Keď sa však človek lepšie prizrel, zistil, že nejde o mosty a o lásku k majstrovským inžinierskym dielam. Zistil, že na fotkách nie sú iba mosty, ale aj útes Beachy Head, Aokigaharský les, skala Preikestolen. Miesta, kde zúfalci skoncovali so životom. Katedrály zúfalstva.

Oproti dverám viseli fotky Hlbočiny utopencov. Nekončné množstvo, hlbočina z každého uhla, z ktoréhokoľvek miesta: v zime biela, ľadová, s čiernym pustým útesom, v lete jagavá, obkolesená bujnou zeleňou, alebo matne sivá s búrkovými mrakmi nad hladinou. Všetky snímky splyvali do jednej, bol to závrtný útok na zrak. Mala som pocit, akoby som tam *bola*, akoby som stála na útese, hľadela do hlbočiny a cítila to strašné vzrušenie, pokušenie večného zabudnutia.